

større Indtægt, end den for Øjeblikket faar gennem denne dejlige Skat. Jeg henstiller til den højtærede Minister at overveje, om man ikke med samme Ret kunde indføre en Skat paa Begravelser og en Skat paa Fødsler. Den vilde jo være akkurat lige saa berettiget. Jeg synes, at det er ganske meningsløst at gøre Hensynet til, at man her kan faa en hel Del Gebyrer, afgørende for dette Spørgsmaal om Udstedelse af kgl. Bevilgninger.

Maa jeg saa kun udtale en Beklagelse af, at i Kapitel VI, Afsnittet om Skilsmisser, Bestemmelsen om, at Ægtefæller skal have levet separerede i 1 Aar før at blive skilt, er ændret til 1 Aar og 6 Maaneder. Jeg gaar ud fra, at det er et af de Spørgsmaal, vi kommer til at forhandle nærmere om i Udvalget, og skal derfor ikke komme nærmere ind paa det her.

Hermed tror jeg at have nævnt de vigtigste af de Punkter; jeg finder Anledning til at fremdrage, og jeg skal om dette Forslag kun sige, at jeg endnu har det Haab, at nogle faa indenfor Venstre dog vil fastholde det Standpunkt, Folketinget tidligere har haft igennem de sidste 30 Aar, og derfor ikke vil gaa med til den uordentlige Ordning, det er at give frit Valg mellem borgerlig og kirkelig Vielse.

Mathilde Hauschultz: Som Ordfører for det konservative Folkeparti kan jeg yde min Tilslutning i det store og hele til dette Lovforslag, saaledes som det er forelagt os i Landstingets Affattelse. Vi vil som Parti virke med til, at Loven, som i højeste Grad tiltrænges, bliver gennemført saa hurtigt som muligt og saaledes, at Loven kan træde ud i Livet 1. Oktober d. A., som det er foreslaaet i Lovforslaget. Jeg skal blot en passant til det ærede Medlem Hr. Trier sige, at naar han mener, at der eksisterer et ulykkeligt Ægteskab mellem Venstre og det konservative Folkeparti, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at det Ægteskab, der bestaar mellem Venstre og os, er lige saa lykkeligt som Normen af de Ægteskaber, der overhovedet eksisterer, og det ærede Medlem tager fejl, naar han begynder at spekulere i en forestaaende Skilsmisse. Forholdet vil ikke kunne komme ind under en eneste af de Lovparagraffer, vi her behandler.

Vi kan, som sagt, yde vor Medvirking til, og jeg skal udtale min Tilfredshed med, at Landstingets Affattelse gennemføres, navnlig paa de to store Omraader, der hedder Ægteskabets Indgaaelse og Ægteskabets Opløsning. Lovforslaget gen-

nemfører jo Kommissionsforslagets Forslag om den valgfri Ordning af Ægteskabets Indgaaelse. Det er vi meget tilfredse med. Det er efter vor Mening den mest frisindede Ordning at give Folk Ret til at vælge, om de vil have kirkelig Vielse eller borgerlig Ægteforening, og det er ogsaa Folkets Ønske i det store og hele, at denne Ordning bliver den sejrende. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, da det jo har været debatteret og trævlet op indtil Trivialitet under tidligere Behandlinger baade i Rigsdagen og ude i Befolkningen. Det vilde derfor kun være Tidsspilde at komme nærmere ind paa det her. Vi kan i det store og hele gaa ind paa Kapitlet om Indgaaelse af Ægteskabet. Kun Regelen om Lysning kan vi ikke være tilfredse med eller give vor Tilslutning, idet det bestemmes, at man ogsaa skal kunne vælge, om man vil have kirkelig Lysning eller borgerlig Tinglæsning. Man vil altsaa i Fremtiden kunne se det Tilfælde, hvis denne Bestemmelse vedtages, at en Mand og en Kvinde, der ønsker kirkelig Vielse, kan forlange borgerlig Tinglæsning og omvendt, at den, der ønsker borgerlig Ægteforening, kan forlange kirkelig Lysning. Vi tror, det vil afføde en Del Misfornøjelse, og at det absolut vil være af det onde.

Det andet Spørgsmaal, om Ægteskabets Opløsning ved Separation og Skilsmisse, kan vi i det store og hele tiltræde i Landstingets noget mere konservative Affattelse af Forslaget. Man har taget de to Hensyn, der absolut maatte tages paa dette Omraade, nemlig Hensynet dels til Personernes Frihed og dels til, hvad Samfundet kræver. Det maa jo indrømmes, at som Forholdet er i Øjeblikket, har man taget for meget Hensyn til, hvad Samfundet krævede, og er gaaet saa vidt, at man er gaaet for nær ind paa Personens Frihed og i Virkeligheden naaet til at lænkebinde to Personer til hinanden, uden at de har Ud-sigt til i hvert Fald i en Aarrække at kunne komme fra hinanden. Det har naturligvis i Praksis virket i modsat Retning af det gavnlige, idet det har medvirket til at nedbryde Samfundsmoralen. Den højtærede Justitsminister er efter vor Mening i sit Forslag gaaet i en ganske modsat Retning, idet han har taget saa udpræget Hensyn til Personens Frihed, at det absolut i det lange Løb vil komme til at skade Samfundet og Samfundsmoralen. Samfundet bygger jo paa og maa bygge paa Ægteskabet som en livsvarig Forbindelse, der kun under ganske særlige Forhold kan løses. Landstinget har i sin Affattelse efter vor Mening nogenlunde